

Той ѝ сложил един леген. Напълнил го с вода и я пуснал вътре. Влезнал си:

– Гледай ти! Преметено! Подредено! Яденето сервирано! Бреј! Кой ще ми дойде да ми направи това ядене и тая чистота?! Баща ми до вратата няма да ме пусне... – почудил се.

Жабата във водата – къ-къ, къ-къ. Той ял хляб, хвърлял ѝ трохи във водата. Тя се въртяла във водата, правила се... Казал:

– Е! Такъв ми е късметът, такъв ще бъда!

Минала година, минали две – тя там си живеела все още.

Дошла третата година.

– Не! Ще те следя!

Скрил се. А на жабата казал:

– Хайде, аз излизам! – говорил си с жабата. – Аз излизам!

И излезнал. Отишъл на тавана. Направил си една дупка. Започнал да следи през дупката. Той излезнал, след него и жабата излезнала. Хвърлила си кожата и станала... от нея по-хубава по целия свят немало. Запретнала си ръкавите, премела вътре, супа направила, друго направила. Той гледал от дупката.

Ахнал:

– Бре, та тя не била жаба! Тя е човек! Край! Аз ще ѝ изгоря кожата! Няма да ѝ я дам вече да я облече!

Слезнал от тавана – туп! – точно върху нея тупнал. Тъкмо да хвърли жабешката кожа в огъня и:

– Недей! Ще съжаляваш!

Той я видял къде е. Взел кожата. И тя казала:

– Недей да гориш кожата! Ще съжаляваш! Остави ми кожата! Ти вече знаеш, че съм човек!

Оставил я. Знаел си я вече той. Живели си. Като мъж и жена си живели. Един ден жабата си хвърлила кожата. Изгасили лампата. Светнал целият палат. Светил без лампа. Излезнал царят, видял какво става и отдалече казал:

– Бреј – казал – тоя щуравият защо е запалил палата? Голяма бърлога има у тях!

Когато отишли хората, какво да видят? Казали:

– Царю! Палатът не гори, ами... има една жена вътре, тя свети!

Жабата се досетила каква е работата, сложила си пак кожата. Дошъл царят и казал на сина си:

– Кажу сега, коя жена беше вътре? Коя грееше и светеше?